

Arrest

nr. 111 672 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Koerdische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Zakho, provincie Dohuk (Koerdische Autonome Regio - KRG). Kort na uw geboorte zou uw moeder overleden zijn. U zou vervolgens door uw vader naar uw oom S.(...) zijn gebracht waar u verder werd opgevoed. Samen met uw oom zou u sigaretten hebben gesmokkeld tussen Turkije en Irak. In april 1986 zouden er problemen zijn geweest tijdens één van deze smokkelopdrachten en er zouden doden, waaronder ook uw oom, zijn gevallen.

U zou hierop in Zuidoost-Turkije, in Nusaybin bij de familie van H.C.(...) - een Turk die u kende via de smokkelpraktijken van uw oom - zijn blijven wonen. Hij zou contact hebben genomen met uw vader en deze zou zich ermee akkoord hebben verklaard dat u bij H.(...) bleef. In augustus 1986 zou u, met de

familie van H.C.(...), Turkije hebben verlaten en naar Duitsland zijn gereisd. U zou zijn meegereisd als de (in werkelijkheid verdwenen) zoon van H.(...), O.C.(...). O.(...), die volgens zijn documenten dezelfde leeftijd had als u maar in werkelijkheid vier jaar ouder was, zou verdwenen zijn nadat hij in Turkije naar de bergen trok waar hij zich aansloot bij de PKK. In Duitsland zouden H.C.(...) en zijn familie een asielaanvraag hebben ingediend en u zou er zijn geregistreerd als O.C.(...). De echtgenote van H.(...) zou u, na jullie aankomst in Duitsland, meermaals te kennen hebben gegeven dat u hen zou moeten terugbetalen voor de reiskosten die zij hadden gemaakt om u mee te nemen naar Duitsland. U zou toen met H.(...) hebben gesproken en hen hebben voorgesteld om niet langer bij de familie te blijven maar een eigen asielaanvraag in te dienen in Duitsland, ditmaal onder uw eigen, echte identiteitsgegevens. H.(...) zou u hierop gezegd hebben dat u dit niet kon doen omdat hij en zijn familie anders problemen zouden kennen wanneer men in Duitsland zou vernemen dat zij u als hun zoon naar Duitsland hadden meegebracht.

U zou dan uiteindelijk Duitsland hebben verlaten en op 20 februari 1991 naar België zijn verder gereisd. U zou toen op 21 februari 1991 een eerste asielaanvraag hebben ingediend. U verklaarde bij uw eerste asielaanvraag E.C.(...) te heten, geboren te zijn op 7/4/1971 te Nusaybin en van Turkse nationaliteit te zijn. De Dienst Vreemdelingenzaken besliste op 18 april 1991 in uw hoofde tot een technische weigering daar u niet was komen opdagen voor uw interview. U zou een tweetal weken na uw aankomst in België bezoek hebben gehad van H.C.(...). Hij zou u hebben ingelicht dat de school waar u in Duitsland les volgde zich afvroeg waarom al twee weken afwezig was. Bovendien zou u ook als vermist zijn opgegeven bij de politie. H.C.(...) zou dan vernomen hebben dat u in België verbleef en u hebben opgedragen om met hem terug te keren naar Duitsland om te vermijden dat zijn familie er problemen zou krijgen.

Ook in 1991 - u kan niet preciseren wanneer - zou u de familie van H.(...) met de wagen naar een demonstratie van de PKK aan het consulaat in Münster hebben gebracht. Uzelf had daar geen enkele interesse voor maar daar u de enige was met een rijbewijs had u geen andere keuze dan mee te gaan. Tijdens de demonstratie zouden er rellen zijn geweest en zouden verschillende demonstranten met stenen hebben gegooid naar het consulaat. Deze mensen, waaronder ook u, zouden vervolgens door de politie zijn opgepakt. Ook al zou u zelf niet met stenen hebben gegooid, bij de politie zou u vernomen dat ook "uw" naam - O.C.(...) - stond vermeld tussen de oproerkrakers. U zou vervolgens, onder de naam van O.C.(...), in Duitsland tot een jaar voorwaardelijke gevangenisstraf zijn veroordeeld. In 1997 zou de familie van H.C.(...) papieren hebben gekregen in Duitsland doch elkeen van de familie diende hiertoe een Turks paspoort voor te leggen. De echtgenote van H.C.(...) zou echter geweigerd hebben voor u officieel (Turkse) identiteitsdocumenten aan te vragen op naam van O.C.(...), dit om te vermijden dat er problemen zouden ontstaan indien haar zoon O.(...) ooit zou terugkeren. Hierop zou de vreemdelingenpolitie u hebben laten weten dat u Duitsland moest verlaten. U zou echter gedurende drie maanden illegaal bij verschillende vrienden hebben verbleven. Toen u bij een controle werd tegengehouden zou u naar Turkije zijn teruggestuurd.

U zou een drietal weken in Ankara en Istanbul hebben verbleven en vervolgens naar Zakho (KRG, Irak) zijn teruggekeerd. Daar zou u een tweetal maanden - eerst op hotel en vervolgens bij mensen die u er leerde kennen - hebben verbleven. Daar u mensen hoorde praten over een nakende oorlog en de chemische wapens die Saddam Hussein hierbij zou inzetten, zou u KRG opnieuw verlaten hebben. U zou naar Turkije zijn teruggereisd en diende er een asielaanvraag in. U zou ditmaal onder uw eigen identiteit- Y. A. S. (...), geboren op 1/7/1973 te Zakho en van Iraakse nationaliteit - een asielaanvraag hebben aangevraagd. U zou een document hebben gekregen waarmee u legaal in Turkije kon wonen en werken en u zou zich in Istanbul hebben gevestigd. U zou echter geregeld problemen hebben gekend met Turkse burgers die u vernederend behandelden éénmaal ze wisten dat u een Koerd uit Irak was. Ook zou u, net als vele andere Iraakse Koerden, meermaals door de politie zijn meegenomen voor identiteitscontroles en hierbij gedurende 48 uur zijn vastgehouden en/of zijn geslagen.

Om aan deze vernederende situatie te ontkomen zou u in 1999 naar Nederland zijn gereisd waar u opnieuw een asielaanvraag onder uw eigen identiteit zou hebben ingediend. Rond 2002 zou u in Nederland zijn opgezocht door uw stiefbroer S. A. Y. - uw vader zou na het overlijden van uw moeder zijn hertrouwd - die in België verblijft en er ondertussen de Belgische nationaliteit had verworven. U zou tijdens uw verblijf in Nederland uw stiefbroer meermaals in België hebben opgezocht. Tijdens één van deze bezoeken zou u uw huidige partner, Z.A.(...), een Turkse vrouw en tevens de schoonzus van uw broer S.(...), hebben leren kennen. Zij zou reeds lange tijd in België hebben verbleven met haar familie en tevens de Belgische nationaliteit hebben. Tijdens uw asielpprocedure in Nederland zou u op een

gegeven moment - vermoedelijk in 2005 - een vriend in Duitsland zijn gaan bezoeken. U zou bij een controle zijn tegengehouden en door de politie zijn vastgezet in een terugkeercentrum. Uw advocaat zou u hebben aangeraden asiel aan te vragen onder uw eigen naam, wat u zou hebben gedaan. Tegen de tijd dat u in Duitsland werd vrijgelaten zou uw asielaanvraag in Nederland ondertussen zijn afgewezen omwille van uw afwezigheid. U zou zich vervolgens in Nederland bij de vreemdelingenpolitie hebben aangemeld met uw verlopen documenten waarna uw vingerafdrukken werden genomen. Nadat de politie in Nederland ontdekte dat u in Duitsland was geweest en er een asielaanvraag had ingediend werd u vervolgens in Nederland opgesloten in een terugkeercentrum. U zou er drie maanden hebben verbleven en in die periode zou ook uw asielaanvraag in Duitsland zijn afgewezen. Na drie maanden opsluiting zou u in 2006 door de Nederlandse autoriteiten aan Duitsland zijn uitgeleverd. Nadat u in Duitsland werd opgebeld door uw vriendin Z.(...) en vernam dat haar vader haar zou meenemen naar Turkije om haar uit te huwelijken aan haar neef, zou u de Duitse autoriteiten gevraagd hebben naar Turkije te worden gerepatriëerd.

U zou gedurende een tiental dagen in Nusaybin hebben verbleven en in die periode zou u telefonisch met Z.(...) hebben afgesproken dat ze een smoes moest verzinnen om haar gedwongen huwelijk uit te stellen en terug naar België te reizen. Z.(...) zou wel verloofd zijn met haar neef, maar ze zou er wel in geslaagd zijn haar familie te overtuigen naar België terug te keren en het effectieve huwelijk een jaar uit te stellen. U zou vervolgens naar KRG zijn teruggekeerd om in Dohuk de nodige identiteitsdocumenten te verzamelen om vervolgens in België met Z.(...) te kunnen huwen. Na twee à drie maanden in Zakho te hebben verbleven zou u in augustus 2006, via Turkije, naar België zijn teruggekeerd. U zou in België een aantal maanden bij uw broer hebben verbleven in Eupen. U zou direct na uw aankomst gepoogd hebben uw verblijf hier te regulariseren, dit via een aanvraag 9bis.

Uw advocaat zou u tevens gemeld hebben dat u zo snel mogelijk met Z.(...) diende te huwen. U zou hiertoe verschillende pogingen ondernomen hebben maar uw aanvragen zouden telkenmale, wegens het ontbreken van de vereiste documenten, etc. zijn afgewezen. U zou ondertussen ook met uw vriendin hebben afgesproken dat zij u moest verwittigen wanneer ze naar Turkije zou moeten terugkeren om het uitgestelde huwelijk te laten voltrekken. Begin 2007 zou Z.(...) u hebben opgebeld met de melding dat ze twee dagen later naar Turkije zou terugvliegen om te huwen. U zou haar de opdracht hebben gegeven de woning te verlaten en met een taxi naar Brussel-Zuid te komen. Daar zou u haar hebben opgewacht en jullie zouden direct naar de politie zijn gestapt. Z.(...) zou vervolgens gedurende 9 maanden in een vluchthuis zijn ondergebracht. Eind 2007 zou u dan religieus zijn gehuwd met Z.(...) en jullie zouden samen in Kortrijk zijn gaan wonen. Uw broer die problemen met zijn schoonfamilie wil vermijden, zou geen contact meer met u willen sinds de hele toestand tussen u en Z.(...) zou begonnen zijn. Ook Z.(...)'s familie zou er geenszins mee akkoord zijn dat Z.(...) wegvluchtte en zich op die manier aan het geplande huwelijk heeft onttrokken. Noch uw broer noch haar familie zouden zekerheid hebben over jullie huidige relatie maar ze zouden wel een vermoeden hebben. Om te vermijden dat haar familie haar zou vinden, zou Z.(...) haar familie enkel telefonisch contacteren met een Franse sim-kaart. Een drietal jaar geleden zou Z.(...) voor het laatst telefonisch contact hebben gehad met haar familie toen ze hen belde nadat ze vernomen had dat haar vader in het ziekenhuis lag. Tijdens dit telefoongesprek zou de vader van Z.(...) haar tot tweemaal toe gevraagd hebben of zij nog met u samen was. Z.(...) zou dit ontkend hebben doch haar vader zou duidelijk hebben gemaakt dat er bloed zou vloeien om de familie-eer te redden indien hij zou te weten komen dat jullie toch samen zijn. Ook u zou een achttal maanden terug op uw mobiele telefoon zijn opgebeld door de broer van Z.(...) die in België woont met de vraag of u nog samen bent met zijn zus, doch ook u zou dit ontkend hebben. Omdat u tevergeefs poogde uw verblijf in België te regulariseren doch niet van Z.(...) en jullie twee minderjarige zoontjes wil gescheiden worden én omdat u vreest in Irak te worden gedood door de familie van Z.(...) en de familie van de neef die met Z.(...) normaal diende te huwen, diende u in augustus 2012 een tweede asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw Iraaks paspoort, uw Iraakse identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte neer. Na uw gehoor legde u nog verschillende stukken neer ter staving van de procedures die u opstartte om uw verblijf in België te regulariseren, een brief van uw partner Z.A.(...) alsook een politierapport op naam van Z.A.(...).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er in uw hoofd geenszins kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren, uit vrees te worden gedood door de familie van uw huidige partner Z.(...) en/of de familie van haar neef - de man met wie ze normaal gezien moest huwen - omwille van jullie relatie.

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geenszins heeft weten te overtuigen wat betreft uw ware identiteit en nationaliteit. U legde dienaangaande immers meermaals verschillende verklaringen af én u heeft tot op heden geen enkel overtuigend begin van bewijs voorgelegd aangaande uw identiteit en uw nationaliteit.

*U verklaarde in het kader van uw tweede asielaanvraag voor de Belgische asielinstanties uw ware identiteit, i.c. Y.A.S.(...), geboren op 1/7/1973 te Zakho en van **Iraakse** nationaliteit te zijn, weer te geven. U gaf toe dat u in het verleden in Duitsland alsook in België onder andere identiteiten asielaanvragen heeft ingediend - u verklaarde aanvankelijk in Duitsland O.C.(...), geboren op 7/4/1973 te Nusaybin en van **Turkse** nationaliteit te zijn en bij uw eerste asielaanvraag in België verklaarde u E.C.(...), geboren op 7/4/1971 te Nusaybin en van **Turkse** nationaliteit te zijn - en merkte voorts op dat u de fouten die u toen maakte thans wil rechtzetten. U verklaarde hierbij nog dat u, met uitzondering van deze twee valse identiteiten, u voor het overige altijd onder uw eigen naam en identiteitsgegevens, i.c. Y.A.S.(...), geboren op 1/7/1973 te Zakho en van Iraakse nationaliteit, asiel heeft aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Bij uw tweede asielaanvraag, daterend van augustus 2012, werd evenwel contact opgenomen met de Duitse asielinstanties in het kader van een Dublin-onderzoek. Uit informatie die de Belgische asielinstanties vervolgens mochten ontvangen van de Duitse asielinstanties, blijkt echter dat u, naast de hierboven door u opgegeven identiteiten voor de Belgische alsook de Duitse asielinstanties, ook nog gekend staat (!) als B.S.(...), geboren op 7/4/1973 te Nusaybin en van Turkse nationaliteit en Can O.(...), geboren op 7/4/1970 en van Turkse nationaliteit. Hieruit blijkt dat u, in tegenstelling tot uw beweringen dat u slechts tweemaal een valse identiteit opgaf, meermaals uw identiteitsgegevens hebt aangepast. Bovendien ontkende u aanvankelijk, na confrontatie met de naam B.S.(...), ooit deze naam te hebben gebruikt bij een asielaanvraag. Uiteindelijk gaf u het merkwaardige antwoord dat u het niet meer kan herinneren deze naam ooit te hebben gebruikt (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Dat u verschillende asielaanvragen indiende en hierbij meermaals andere identiteitsgegevens opgaf, ook steeds wisselende nationaliteiten aannam, houdt reeds in zeer ernstige mate een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw asielaanvraag.*

*Dat u voorts in het kader van uw tweede asielaanvraag voor de Belgische asielinstanties uw Iraaks paspoort alsook uw Iraakse identiteitskaart, beiden op naam van Y.A.S.(...), geboren op 1/7/1973 te Zakho en van Iraakse nationaliteit, voorlegde kan geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen, wel integendeel. De door u voorgelegde identiteitsdocumenten werden immers in het kader van een authenticiteitsonderzoek voorgelegd aan de Federale Politie. Uit de resultaten van dit onderzoek is echter gebleken dat zowel uw Iraakse identiteitskaart alsook uw Iraaks paspoort **vervalsingen** betreffen (zie informatie in de blauwe map). U hiermee geconfronteerd kon u hiervoor geen duidelijke verklaring geven (zie gehoorverslag CGVS p. 2 en 13). U kwam niet verder dan op te merken dat u uw documenten ging afhalen in Dohuk bij de instantie waar je moet zijn voor identiteitskaarten en paspoorten en erop te wijzen dat u dan daar valse documenten zal gekregen hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Feit blijft dat u het de Belgische asielinstanties tot op heden onmogelijk maakt na te gaan wat uw ware identiteit en nationaliteit is. Hiermee rekening houdend kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend aan de geboorteakte die u voorlegde en waarvan u beweerde dat deze uw identiteitsgegevens bevat.*

Aangaande de door u voorgelegde identiteitsdocumenten kunnen voorts nog een aantal opmerkingen worden gemaakt. U verklaarde dat u in 2006 naar Dohuk terugkeerde om er uw identiteitsdocumenten te halen om vervolgens in België te kunnen huwen met uw vriendin Z.(...). U zou toen twee à drie maanden in Dohuk zijn gebleven alvorens in augustus 2006 Irak opnieuw te verlaten (zie gehoorverslag CGVS p. 8 en 14). Dit impliceert dat u in de periode juni-augustus 2006 in Dohuk verbleef. U verklaarde dat u in Dohuk een getuige diende te hebben om identiteitsdocumenten te kunnen krijgen. U zou contact hebben gezocht met een voormalige buurman Ali die in het ziekenhuis kon getuigen dat u bent wie u beweerde te zijn. Drie dagen later zou u dan uw geboorteakte hebben gekregen in het ziekenhuis. Met uw geboorteakte zou u naar de bevoegde instantie zijn gegaan alwaar u uw paspoort en identiteitskaart zou hebben gekregen (zie gehoorverslag CGVS p. 13 en 14). Echter, uit een vertaling van uw geboorteakte blijkt dat deze werd uitgereikt in Dohuk op 17/6/2006 terwijl uw paspoort reeds op 26/2/2006 - dus een viertal maanden eerder - zou zijn uitgereikt. Wat uw identiteitskaart betreft is het jaartal waarop deze zou zijn uitgereikt niet (goed) leesbaar, maar het is wel

duidelijk zichtbaar dat deze kaart op 9 januari werd uitgereikt. Ook al zou er worden van uitgegaan dat uw identiteitskaart eveneens in 2006 werd uitgereikt, feit blijft wel dat zowel uw identiteitskaart alsook uw paspoort bijgevolg zouden zijn uitgereikt meerdere maanden vóór u naar Dohuk terugkeerde, i.ci. rond juni 2006 - én vóór u uw geboorteakte zou hebben gekregen. Bovenstaande vaststellingen in combinatie met het feit dat uit de beschikbare informatie blijkt dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden, maken dat in het geheel geen enkele bewijswaarde meer kan worden toegekend aan de door u voorgelegde documenten.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat uit uw administratief dossier blijkt dat uw opeenvolgende verklaringen betreffende de verschillende plaatsen naar waar u reisde én de periodes waarin u op die plaatsen verbleef niet éénsluidend zijn. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in 1991 naar België kwam en na twee weken naar Duitsland ging waar u een asielaanvraag indiende (zie interview DVZ 2/10/2012 p. 4 vraag 11). Volgens uw verklaringen op het CGVS verbleef u reeds in Duitsland sedert 1986 waar u werd geregistreerd als de zoon van H.C.(...). U zou vervolgens in 1991 naar België zijn gekomen maar na 2 weken naar Duitsland zijn teruggekeerd. U zou geen eigen asielaanvraag hebben ingediend toen in Duitsland. Toen de familie van H.C.(...) een verblijfsstatuut kreeg in Duitsland zou u Duitsland zijn uitgezet naar Turkije. Vandaar zou u zelf naar Zakho zijn teruggekeerd (zie gehoorverslag CGVS p. 5 en 10). Voorts verklaarde u op de DVZ dat u, na uw terugkeer naar Zakho, meermaals probeerde om Europa binnen te geraken via Griekenland doch telkens werd teruggestuurd naar Irak waar u verbleef in uw dorp Derkar. U vervolgde dat u dan in 2005, toen u op weg was naar uw vrouw in België, in Duitsland werd tegengehouden bij een controle en er een asielaanvraag indiende. U zou direct nadien naar België zijn doorgereisd waar u gedurende 4 à 5 maanden bij uw stiefbroer zou hebben verbleven alvorens vrijwillig naar Irak terug te keren om uw identiteitsdocumenten op te halen (zie interview DVZ p. 4 vraag 11). Over deze gang van zaken heeft u op het CGVS met geen woord gerept. U verklaarde op het CGVS daarentegen dat u, na uw terugkeer naar Zakho in 1997, slecht 2 maanden in Irak bleef en vervolgens naar Turkije doorreisde. U zou in Turkije een document hebben gekregen waarmee u er legaal kon wonen en werken en zou vervolgens tot 1999 in Istanbul hebben verbleven. In 1999 zou u naar Nederland zijn gereisd waar u een asielaanvraag indiende. U zou vervolgens, toen u een vriend ging bezoeken in Duitsland, bij een controle zijn tegengehouden en vastgezet. Hierop diende u een asielaanvraag in Duitsland in. Nadat uw procedure in Nederland was verlopen omwille van uw afwezigheid en vervolgens ook uw procedure in Duitsland werd afgesloten omdat u niet in het land aanwezig was, zou u medio 2006 naar Turkije, en vervolgens naar Irak zijn teruggekeerd. In augustus 2006 zou u dan Irak opnieuw hebben verlaten en, via Turkije, naar België zijn gekomen waar u in oktober 2006 zou zijn aangekomen (zie gehoorverslag CGVS p. 5 tem 10 en p. 14 tem 16). U geconfronteerd met uw afwijkende verklaringen, ontkende u vooreerst dat u op de DVZ verklaarde dat u meermaals zou hebben geprobeerd via Griekenland te reizen maar telkens werd teruggestuurd naar Irak en u verduidelijkte dat u slechts twee keer werd teruggestuurd. U gaf voorts wel toe dat u op DVZ geen melding maakte van uw asielaanvraag in Nederland. U gevraagd naar de reden, stelde u dat u dacht dat het op de DVZ een 'klein' interview was en u op het CGVS vervolgens alles zou moeten vertellen (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Dit kan niet worden weerhouden. U dient immers in het kader van uw asielaanvraag alle relevante gegevens spontaan mee te delen en dit van bij aanvang van uw asielprocedure. Met het oog op het verkrijgen van een duidelijk overzicht van uw doen en laten, en uw opeenvolgend verblijfplaatsen, gelet op de verschillende asielaanvragen die u onder verschillende identiteiten indiende, mag dit eens te meer van u worden verwacht. Ook al zou u er ten andere van uitgegaan zijn dat u later op het CGVS alles zou (kunnen) vertellen, dit kan nog geenszins verklaren waarom u een andere versie van de feiten gaf op de DVZ. Bovendien blijkt dat u ook bij uw eerdere interview op de DVZ de feiten aangaande uw eerdere asielprocedures en verblijven in andere landen anders weergaf dan uw voorstelling van de feiten gegeven op het CGVS (zie interview DVZ terugnameverzoek 24/8/2012 vraag 13 ev.). Er kan begrip worden opgebracht voor het feit dat u gedurende vele jaren op veel verschillende plaatsen zou hebben verbleven, maar de vaststelling dat uw verklaringen op verschillende relevante punten zo van elkaar afwijken, maakt dat eens te meer kan worden getwijfeld aan de waarachtigheid van uw verklaringen.

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen blijkt duidelijk dat u het, door uw eigen toedoen, de commissaris-generaal onmogelijk maakt na te gaan wie u daadwerkelijk bent, van waar u afkomstig bent en wat uw nationaliteit is. Uw eventuele nood aan bescherming kan dan ook niet worden nagegaan.

Bijgevolg komt u niet aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Iraakse identiteitsdocumenten die u voorlegde doen geen enkele afbreuk aan bovenstaande temeer daar deze stukken, zoals hierboven reeds werd aangehaald, geen enkele bewijswaarde hebben. De stukken die u voorlegde aangaande uw pogingen uw verblijf in België te regulariseren kunnen ook geenszins een ander licht werpen op voorgaande temeer deze stukken geenszins een overtuigend tastbaar bewijs vormen van uw identiteit noch van de chronologie van uw opeenvolgende verblijfplaatsen. Hierbij kan bovendien nog worden opgemerkt dat in één van deze stukken, i.c. de regularisatieaanvraag op basis van art. 9bis Vreemdelingenwet, dd. 18 juli 2011, opgesteld door meester Yeliz Güner, één bepaalde passage werd doorgehaald in een poging deze onleesbaar te maken. Met enige inspanning kon de doorstreepte tekst echter toch worden gelezen, waarna volgende vaststelling kon worden gedaan. Waar u thans verklaarde dat u reeds in 1986 - op 13-jarige leeftijd - Irak heeft verlaten en sindsdien enkel nog voor korte periodes van een paar maanden naar Iraaks Koerdistan zou zijn teruggekeerd, maakt de doorstreepte passage melding van het feit dat de heer Y.A.S.(...) - voor wie u zich uitgeeft - twee jaar gestudeerd heeft aan de universiteit in Irak voor bouwingenieur doch deze studies omwille van de politieke omstandigheden diende stop te zetten. Dit strookt geenszins met uw bewering dat u op 13-jarige leeftijd reeds uit Koerdistan zou zijn vertrokken. Deze vaststelling, samen met het feit dat deze passage werd doorgehaald, wijst er eens te meer op dat u geenszins de waarheid spreekt over uw doen en laten, minstens bepaalde informatie achterhoudt; dit in tegenstelling tot uw bewering dat u thans de waarheid wil vertellen en uw fouten wil rechtzetten. De brief die uw partner schreef voegt niets wezenlijks toe aan uw verklaringen. Het politierapport betreffende Z.A.(...) toont enkel aan dat zij in 2007 bij de politie ging en bescherming vroeg tegen haar familie - feiten die op zich niet worden betwist - maar kan evenmin een ander licht werpen op voorgaande bevindingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal weigert geloof te hechten aan verzoekers identiteit en nationaliteit. Verzoeker heeft echter zijn (Iraakse) identiteitskaart en paspoort neergelegd en is afkomstig uit Irak en van Koerdische origine. Er werden verzoeker geen kennisvragen aangaande Irak gesteld. De bestreden beslissing houdt een schending in van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing stelt: "Dat u voorts in het kader van uw tweede asielaanvraag voor de Belgische asielinstanties uw Iraaks paspoort alsook uw Iraakse identiteitskaart, beiden op naam van Y.A.S.(...), geboren op 1/7/1973 te Zakho en van Iraakse nationaliteit, voorlegde kan geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen, wel integendeel. De door u voorgelegde identiteitsdocumenten werden immers in het kader van een authenticiteitsonderzoek voorgelegd aan de Federale Politie. Uit de resultaten van dit onderzoek is echter gebleken dat zowel uw Iraakse identiteitskaart alsook uw Iraaks paspoort **vervalsingen** betreffen (zie informatie in de blauwe map). U hiermee geconfronteerd kon u hiervoor geen duidelijke verklaring geven (zie gehoorverslag CGVS p. 2 en 13). U kwam niet verder dan op te merken dat u uw documenten ging afhalen in Dohuk bij de instantie waar je moet zijn voor identiteitskaarten en paspoorten en erop te wijzen dat u dan daar valse documenten zal gekregen hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 13). Feit blijft dat u het de Belgische asielinstanties tot op heden onmogelijk maakt na te gaan wat uw ware identiteit en nationaliteit is. Hiermee rekening houdend kan dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegekend aan de geboorteakte die u voorlegde en waarvan u beweerde dat deze uw identiteitsgegevens bevat."

De Raad schaaft zich achter dit motief.

De bestreden beslissing motiveert uitvoerig dat verzoeker zijn (Iraakse) identiteit en nationaliteit niet aannemelijk maakt en dit wordt door de verzoekende partij niet weerlegd door te stellen dat er verzoeker geen kennisvragen aangaande Irak werden gesteld.

De bestreden beslissing besluit terecht: *“Uit het geheel van bovenstaande bevindingen blijkt duidelijk dat u het, door uw eigen toedoen, de commissaris-generaal onmogelijk maakt na te gaan wie u daadwerkelijk bent, van waar u afkomstig bent en wat uw nationaliteit is. Uw eventuele nood aan bescherming kan dan ook niet worden nagegaan.”*

De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingen

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS